

[Hans Kjør.]

at være inde, og det har vist sig, at min tvivl var særdeles velbegrunderet. Økonomi- og budgetministeren har således nu indregnet den tredje dyrtidsportion, som jeg i november mente at også ministeren allerede dengang selv forventede udløst af julipris-tallet.

Der er vel stadig væk en berettiget grund til tvivl om, hvorvidt de nu fremkomne tal kan holde. De reviderede skøn for det finansår, der slutter nu, viser jo fortsat, at der er galoperende tendenser for de ustyrlige udgifter.

Og så er der jo overenskomstsituationen. Blandt de gode hensigter, som er samlet i et afsnit i regeringens spareoplæg, i afsnit V, som mit parti har tilsagt vor støtte til, findes også erklæringen om, at der fra statens side vil blive udvist den yderste tilbageholdenhed ved lønforhandlingerne med de offentligt ansatte. Det synes at være at gøre en dyd af en nødvendighed. Hvis den fastsatte pris- og lønreserve skal holde, når der regnes med virkningerne af 3 dyrtidsportioner og af den stærke inflatoriske stigning på de betalte vare- og tjenesteydelser, så skal der vises den yderste tilbageholdenhed.

Vi har jo, samtidig med at vi har haft denne hektiske slutspurt omkring sparerunderne herinde i denne omgang, haft en anden hektisk situation i vort samfund i form af den ulyksalige arbejdskonflikt. Nu ser det forhåbentlig ud til, at vi står foran en løsning, der kan bringe afslutning på konflikten, og jeg skal vel vogte mig for at bringe forstyrrelse ind i mulighederne ved at forsøge på at fordele ansvar og skyld eller lignende parterne imellem. Men mon ikke store dele af befolkningen har mærket, at overenskomstsituationerne har en tredje partner, nemlig samfundet? Vi mærker i stigende grad, at det går ud over tredjepart, og de reaktioner, der kommer, har jo ofte en ganske ejendommelig karakter, som man har kunnet se på fjernsynsskærmen de sidste dage, idet de, der synes de bliver ramt som tredjepart, foretager foranstaltninger, der så igen rammer en ny tredjepart. Det er en illustration af, hvor ulyksaligt sådanne konflikter griber ind i vort samfund, og hvor ulyksaligt de egentlig påvirker menneskets mentalitet på en række områder.

Bebudelsen af tilbageholdenhed hænger

naturligvis også sammen med, at det offentlige er arbejdsgiver for et meget betydeligt antal mennesker. Jeg tror, at meget, meget store kredse af befolkningen i dag deler vor beklagelse af, at det forslag, som mit parti fremsatte for 1½ år siden om i tide at ned-sætte et kontaktorgan mellem staten og de to parter på det private arbejdsmarked, ikke blev fulgt. Var vort forslag blevet fulgt, så havde vi kunnet undgå denne stor-konflikt. Var vore tanker fulgt op, så havde vi kunnet få en samfundsøkonomisk bedre løsning med en mere begrænset omkostningsstigning, hvis man havde tilpasset den offentlige økonomi og derved banet vej for et samspil mellem overenskomstfornyelsen og skattepolitikken. Skattelettelser kan jo være mere givtige end papirpenge, som blot er udtryk for kunstige stigninger.

Måtte det dog nu være gået op for regeringen, at det ville være værdifuldt, om vort forslag om et kontaktorgan nu kunne virkeliggøres, for dette er jo ikke den sidste overenskomstsituation, vi vil komme til at stå over for.

Må jeg om dette emne kun sige den ene ting mere, at jeg forstår faktisk ikke, hvordan, som jeg har hørt ministre gøre det, nogen kan lade, som om udgifter, der påføres erhvervene ved lovgivning, skulle være uden indflydelse på en overenskomstsituation. At de samme penge ikke kan bruges to gange, det tror jeg ærligt talt at ethvert menneske, selv i den omdiskuterede skole, helt ned i underskolen kan forstå. Det kan der vel ikke være nogen tvivl om.

Og hvad er det for en speciel form for begavelse, der får regeringen til midt i en sådan situation at bebude nye tyngende skatter, som skal bæres af virksomhederne? De penge kan heller ikke bruges to gange.

Jeg mener, at regeringens del af ansvaret for den situation, der opstod, er ganske klar, men nu, hvor der er håb forude, kan vi vel alle samles i håbet om, at vi kan se enden på konflikten, og jeg vil så kun tilføje håbet om, at regeringen vil tage vort forslag om kontaktorganet op, så vi kan prøve på at få en bedre samordning i fremtiden.

Jeg sagde, da vi behandlede ændringsfor-slagene, at der var dog kommet resultater ud af spareforhandlingerne, og det vil jeg gerne stå ved. Jeg nævnedes trinene fra den 9. februar med de 142 mill. kr. og en mellem-